

още половина часъ. Послѣ отеднажъ като се обърна, той видѣ въ послѣднитѣ редове двама души, навѣрно баща и синъ, и се запжти къмъ тѣхъ.

— А, и ти ли си тукъ, Владе? — запита той мъжа, и му подаде жилестата си ржка. — Какъ ти сж сега очитѣ? Още ли ги ижиктиратъ, сирѣчь ги бодатъ?

— Ехъ, воля Божа, дѣдо Маноле. Ама не мога да видя и не мога. По-прѣди ми се струваше ей тъй, че се мержелѣе нѣщо, че почвамъ да виждамъ, ала отъ двѣ недѣли насамъ хептенъ ме не бива...

Дѣдо Манолъ го обърна срѣщу прозорцитѣ, подпрѣ му лицето, дълго го гледа въ очитѣ, и поклати глава.

— Добрѣ те е олучилъ тебе проклетиятъ му грѣкъ. Че какъ пѣкъ е прѣсѣкалъ и двѣтъ; баремъ куршума да бѣха извадили, че и той да те не мжи...

Мжжътъ трепна и стисна силно ржката на стареца.

Старецътъ седна до него и се замисли.

— Куршумътъ не е болката, дѣдо Маноле, не е... Болката е, че нѣма свѣтъ за мене, че откакъ съмъ се върналъ, жена си, дѣцата си, кжщата си не съмъ видѣлъ... Пипамъ ги само по влажнитѣ лица, чувамъ ги какъ плачатъ... Докторитѣ обѣщаватъ: наврѣме, кай, да си дошълъ... Кждѣ ще идешъ! Нели ме изпждиха отъ полската болница — нѣмали, кай, такива инструменти. А работенъ човѣкъ безъ очи... Дѣца невръстни — ей го най-голямия, тринайсетъ годишенъ е, дѣте е още... искамъ да го поуча още, занаята не разбира... А и то иска — сърдцето да ти изтрѣгне!

До него стоеше исправено момчето му, което изглеждаше по-старо съ навѣсеното си чело. То